

מ"ת 1699/10/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד סאקר הייב, אחמד הייב

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 1699-10-17 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' הייב(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 422412/2017

בפני כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקשת שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן
נגד
המשיבים
1. סאקר הייב (עציר)
2. אחמד הייב (עציר)

החלטה בעניין המשיב 2

בפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב 2 עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

פתח דבר

כנגד המשיבים הוגש ביום 1.10.17 כתב אישום במסגרתו יוחסו לו העבירות הבאות: פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, עבירה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), החזקת מכשירי פריצה, עבירה לפי סעיף 409 לחוק, קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק וכן, עבירה של הסתייעות ברכב לעבור עבירה, עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: **פקודת התעבורה**). על פי הנתען בעובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה מר אמיר סעד (להלן: **המתלונן**) בעליו של עסק לממכר שתיה חריפה, סיגריות ועוד המצוי בכניסה לכפר גוש חלב והנקרא "ברנס קפה" (להלן: **בית העסק**).

כן צוין, כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום הייתה הגב' הנא הייב בעליו של רכב מאזדה מ.ר. 82-398-56 (להלן: **הרכב**) וכי המשיב דן והמשיב 1 הינם אחים והתגוררו במועדים הרלוונטיים בכפר טובא זנגריה.

על פי הנתען בעובדות כתב האישום, ביום 21.9.17 נפגשו המשיב 1 ואבראהים הייב בביתו של אבראהים ונדברו ביניהם לפרוץ לבית העסק ולגנוב מתוכו רכוש.

עוד עולה מעובדות כתב האישום, כי ביום 21.9.17, בשעות הלילה, נפגשו המשיב 1 ואבראהים עם המשיב 2 ואחיו הנוסף בשם מחמד אל הייב (להלן: **מחמד**) ובקשו מהם שיצטרפו אליהם לפרוץ לעסק כך שהמשיב 2 ומחמד יורידו אותם במקום ההתפרצות, יחכו להם ברכב, ויאספו אותם לאחר מכן.

בסמוך לשעה 02:00, כך נטען, הלך אברהמים לביתו ונטל מתוכו את מפתחות הרכב ללא ידיעתה של חנא אחותו.

כעולה מעובדות כתב האישום, המשיב 1 נהג ברכב ושניהם אספו את המשיב 2 ומחמד ויצאו בנסיעה לגוש חלב כאשר ברשותם תיק גב ובתוכו 2 זוגות של כפפות, כובעי גרב ומברגים.

עם התקרבותם לגוש חלב, החליף מחמד את המשיב 1 בנהיגה ועצר בכניסה לגוש חלב. מן הרכב ירדו המשיב 1 ואברהמים כשהם לוקחים עימם את תיק הגב ותכולתו ולאחר שסכמו עם המשיב 2 ומחמד שיאספו אותם בסיום ההתפרצות.

המשיב 1 ואברהמים הלכו לכיוון בית העסק. מתחת לחלון האחורי לבשו את הכפפות וחבשו את כובעי הגרב ואברהמים ביקש מן המשיב 2 שיחכה לו ויעדכן אותו אם באים אנשים.

אברהמים, כך עולה מעובדות כתב האישום, טיפס לגובה ובאמצעות מברג פתח את החלון וקפץ פנימה והכניס לתוך שקית ניילון: 3 בקבוקי שיבס, 4 קופסאות טבק, 54 קופסאות סיגריות, כרטיסי חיש גד וטפסי לוטו וכן, סך של **4,000 ₪** במזומן (להלן: הרכוש).

לאור העובדה כי האזעקה החלה לפעול, זרק אברהמים את השקית על תכולתה מהחלון וקפץ. שקית הניילון נקרעה וחלק מן הרכוש נשפך על הארץ והמשיב 1 ואברהמים נמלטו מן המקום עם חלק מתכולת השקית אשר הוכנסה לתיק גב.

מעובדות כתב האישום עולה, כי עם הפעלת האזעקה בבית העסק קיבל המתלונן התראה למכשיר הטלפון הנייד שלו והזעיק את המשטרה.

שוטרים אשר פתחו בנסיעה הבחינו במשיב 2 ובמחמד כשהם נמצאים ברכב ליד היישוב ספסופה ועכבו אותם.

המשיב 1 ואברהמים הגיעו למקום בו קבעו עם המשיב 2 ומחמד אך לא ראו אותם ומשכך, כך נטען בעובדות כתב האישום, ניסו להתקשר למכשיר הטלפון הנייד של המשיב 2 אך לא היה מענה ושניהם החלו לצעוד בתוך היער לכיוון צומת מירון.

משהגיעו לאזור הסמוך ליישוב מירון החביאו המשיב 1 ואברהמים את התיק ובו חלק מן הרכוש בתוך היער ובמקום סמוך את הכפפות וכובעי הגרב.

בסמוך לשעה 6:00 בבוקר הגיעו המשיב 1 ואברהמים לצומת מירון ושם נעצרו על ידי שוטרים.

הבקשה

עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו של המשיב 1 והמשיב 2 עד לתום ההליכים כנגדם וזאת, בהתאם להוראות סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**).

לטענת המבקשת, בידיה ראיות טובות להוכחת אחריותו של המשיב 2 לביצוען של העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום ובכללן: הודעת המתלונן לפיה קיבל התראה למכשיר הטלפון הנייד וראה פורץ בתוך בית העסק מה שמחזק את גרסתו

עמוד 2

של המשיב 1 לעניין כניסתו של אברהמים לבית העסק, אסמכתאות מהן עולה כי המתלונן זיהה את מסמכי הטוטו שנגנבו ונמצאו בזירה ומספר העוסק היה זהה לשלו, הודעתו של המשיב 1 המפרטת את השתלשלות העניינים והכוונת השוטרים על ידו למקום החבאת הרכוש הגנוב, כובעי הגרב והכפפות, חקירתו של אחמד במשטרה, מזכר של השוטר ביחס לצלצול הטלפון לאחר מעצרו של מחמד ואחמד.

לטענת המבקשת, נסיבות ביצוע העבירות מקימות כנגד המשב עילת מעצר בגין מסוכנות ועמד על הסיכון שהאירוע נשוא תיק זה היה מגיע לכדי אלימות לו היה המתלונן נמצא באזור.

הגם שהמדובר בעבירות רכוש, הרי שהנסיבות האופפות אותו יש בה כדי ללמד על מידת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיב.

כן נטען, כי למשיב אחמד הייב אשר השתחרר מן הכלא לפני שבועיים יש עונש מותנה בר הפעלה בן 4 חודשים בגין גניבת רכב, הפרת צו בימ"ש, פריצה לרכב ופריצה לבניין שאינו דירה ועוד מספר רב של תיקים שאוחדו.

לאברהמים ישנה הרשעה קודמת משנת 2016 בעבירת שיבוש מהלכי משפט וידיעה כוזבת. למשיב 1 ישנה הרשעה קודמת משנת 2009 בעבירה של תקיפה סתם.

המבקשת טענה כי לא ניתן להשיג את מטרת מעצרו של המשיב 2 בדרך של חלופת מעצר ומשכך, עתרה היא להורות על מעצרו.

דין והכרעה

ראיות לכאורה:

ביום 3.10.17 התקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים.

ב"כ המשיב 2 חלק במהלך הדיון על קיומן של ראיות לכאורה לעניין העבירה של ביצוע התפרצות בצוותא וטען כי ככל שישנן ראיות בעניין זה, הרי שהן מובילות למסקנה כי המדובר בעבירה של אי מניעת פשע או לכל היותר עבירת סיוע להתפרצות, וגם זאת בקושי רב.

ב"כ המשיב 2 הסביר, כי למרשו לא היה חלק בתכנון כפי שעולה מכתב האישום, זאת להבדיל מאברהמים והמשיב 1, המשיב 2 נלחץ ושוכנע על-ידם להצטרף לנסיעה לגוש חלב ולא רצה בכך, הוא אמנם חשד במהלך הנסיעה בכוונות השניים ואולם, לא ידע כי המדובר בהתפרצות לבית עסק בגוש חלב.

זאת ועוד, אליבא דגישת הסנגור, עסקינן כאמור לכל היותר בעבירה של סיוע להתפרצות ובעניין זה, הפנה הוא לספרו של כב' השופט בדימוס י' קדמי ממנו עולה כי המסייע אינו היוזם, אינו המחליט על הביצוע ולא שולט בו ומעשיו הינם "מעשי עזר" הנפרדים מביצוע העבירה עצמה.

כמו כן, טען ב"כ המשיב כי במצב דברים זה הרי שאף לא קמה עילת מעצר ומשכך, עתר הוא להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בבית חברתו ב-----.

בטרם אפנה לבחון האם עלה בידי המבקשת להוכיח קיומה של תשתית ראייתית ביחס לעבירות אלה, מצאתי לציין כי

כידוע בשלב זה אין בית המשפט נדרש לבחינת מהימנותן של הראיות, משקלן או דיותן לביסוס ההרשעה.

ראה לעניין זה דבריו של כבוד השופט ס. ג'ובראן בבש"פ 3796/06 רוק נ' **מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: **עניין רוק**):

"...כידוע, בית-המשפט הבוחן את קיומן של ראיות לכאורה לשם גיבושה של עילת מעצר, אינו נדרש, אלא לבחון האם די בראיות אשר הובאו בפניו, באם תוכנה במהלך המשפט, כדי להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר... בית-המשפט אינו נדרש, בשלב זה, לבחינת מהימנותן של האמרות המובאות בפניו, או לבחינת משקלן האפשרי של הראיות שבפניו ואת דיותן לביסוס ההרשעה...".

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר הראיות אשר הוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המבקשת להוכיח קיומה של תשתית ראייתית לכאורית ביחס לעבירות אשר יוחסו למשיב 2 בכתב האישום ואנמק.

בפתח הדברים יצוין, כי המשיב 1, המשיב 2 ומחמד הינם אחים ואילו אברהים הינו בן דודם, קרבה זו, כך לגישה, יש בה כדי להבהיר את התמונה הראייתית בתיק זה, בעיקר בכל הנוגע לטענת הסנגור ולפיה המשיב 2 כלל לא לקח חלק בתכנית העבריינית ולא היה מודע לה.

כאמור, המשיב 1 הודה בחקירתו במשטרה בביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום, תוך שציין כי אברהים תכנן את ההתפרצות, הוא התלווה אליו ואילו המשיב 2 ומחמד, התלוו אליהם מבלי שידעו במה מדובר (ראה הודעתו מיום 21.9.17 ש' 154 ואילך).

המשיב 1 ביצע שחזור של מעשה ההתפרצות, הוביל והצביע לחוקרים על הימצאות התיק ובו שלל ההתפרצות וכן הטיח באברהים שהוא זה שנכנס לעסק וגנב.

יחד עם זאת, ניתן ללמוד מיתר הראיות שבתיק, כי אף המשיב 2 היה חלק פעיל במהלך ההתפרצות וקשירת הקשר ובמה הדברים אמורים?

ראשית, המשיב 2 בחקירתו הראשונה (מיום 21.9.17 שעה 10:49, ש' 13 ואילך) ציין כי סיים בשעה 23:00 את עבודתו במלון בטבריה יחד עם מחמד ובדרך הביתה נתקע רכבם והם התקשרו לאדם בשם מרעי רוסתם שיבוא לחלצם.

לאחר מספר דקות התקשר אליהם המשיב 1, שהינו כאמור אחיהם, ובהמשך הגיע אליהם המשיב 1 יחד עם אברהים, ברכב השייך לאחותו של אברהים, השניים עזרו להם לתקן את רכבם והם נסעו לכיוון טובא בשני הרכבים.

מאחר והרכב בו נסע המשיב 2 ומחמד התחמם שוב, עצרו הם בתחנת דלק סונול סמוך לראש פינה, הותירו את רכבם בתחנת הדלק ועלו על הרכב השני כאשר המשיב 1 נוהג ברכב.

המשיב 2 הסביר את מעשיו למן השלב הזה (ש' 34 ואילך):

"השעה כבר שתיים לפנות בוקר, ואני ומחמד אחי אחרי יום עבודה קשה וארוך, אברהים ואחי סאקר שכנעו אותנו ללכת איתם עם המזדה של אברהים לגוש חלב, אני שאלתי אותם מה יש לכם לעשות בגוש חלב ואנחנו עייפים ורוצים ללכת הביתה, אני וחמודי, והצליחו לשכנע אותנו...אמרו לנו יש שם אדם שרוצים לפגוש אותו,

אני לא התעניינתי יותר והסכמנו לנסוע איתם כי לא היתה לי כל כך ברירה, כי אם הם רוצים לשים אותי בכפר הם יעשו לנו פרצופים...".

ואולם, כאשר החוקר שואל את המשיב 2 האם לא הגיע לכפר טובא לאחר שעלה לרכב של אברהים, אמר לפתע המשיב 2: **"אני לא רוצה לענות ולא רוצה להשלים את החקירה"**.

בהמשך, מסר המשיב 2 גרסה חדשה לפיה אכן הגיע לטובא יחד עם מחמד, הם אכלו והחליפו בגדים ואז אברהים והמשיב 1 שכנעו אותם לנסוע איתם לכפר גוש חלב "לפגוש אדם".

המשיב 2 הודה כי שיקר לגבי אי הגעתו לכפר טובא לאחר שעלה לרכבו של אברהים, לא נתן הסבר לכך (ש' 73) ואף אישר בפה מלא כי חשד במהלך הנסיעה שמטרת הנסיעה הינה לבצע התפרצות ולדבריו: **"את האמת אני והוא (מחמד - מ.מ) פחדנו, כי ידענו שהם הולכים לגנוב ולפרוץ אבל שכנעו אותנו ולא רצינו לומר להם לא כי לא נעים לנו כי עזרו לנו... כשאני ומחמד אחי יצאנו איתם מהבית שלנו כבר ידענו שהם הולכים לגנוב ולפרוץ"** (ש' 157 - 165).

בנוסף, המשיב 2 נשאל על-ידי החוקר: **"כשהם ירדו מהרכב בגוש חלב כבר ידעת שהם הולכים לגנוב ולפרוץ?"** והוא השיב: **"את האמת כן"** (ש' 197).

המשיב 2 לא נתן הסבר הגיוני לשאלה מדוע הצטרף לנסיעה זו בשעה כל כך מאוחרת בלילה כאשר חזר עייף מאוד מהעבודה, לא נתן הסבר הגיוני לשאלה מדוע עלה לרכב בטובא כאשר ידע שכוונת הנסיעה הינה התפרצות וגניבה וכל שהיה לו לומר בצורה כללית זה "שכנעו אותי" וכן "היה לי לא נעים להגיד לא".

מבחינה נסיבתית, סבורני כי עצם העובדה שהמשיב 2 יחד עם מחמד אחיו, נסעו עם המשיב 1 - אחיהם ועם אברהים - בן דודם לכפר גוש חלב בשעת לילה מאוחרת, בסמוך לעסק ירדו מהרכב המשיב 1 ואברהים כשהם מצוידים בכפפות, כובעי גרב וכלי פריצה, סוכם כי המשיב 2 ומחמד ימתינו ברכב בפאתי הכפר עד שיקבלו קריאה מאברהים (ראה הודעת מחמד מיום 24.9.17 ש' 20) ואכן בפועל, המשיב 2 ומחמד נתפסו ברכב ממתנים בסמוך למקום ההתפרצות, מצביעים כולם כי הינם חוליה בלתי נפרדת ממעשה הקשר וההתפרצות.

בנוסף, ללא הימצאותם של המשיב 2 ומחמד בהמתנה ברכב בסמוך למקום ההתפרצות, הרי לא היה לאברהים ולמשיב 1 כיצד להימלט מהמקום יחד עם השלל, עסקינן בכפר המרוחק מרחק רב ממקום מגוריהם של המעורבים ומשכך, עסקינן בפעולות הנחוצות להשלמת העבירות. הראיה היא, שעקב מעצרם של המשיב 2 ומחמד עם הרכב ולאור העובדה כי לא ענו להתקשרויות הטלפוניות מצידו של אברהים (ראה: מזכר שערך השוטר סאלח קבלאן - מסומן טו בתיק החקירה וכן הודעתו של המשיב 1 בעניין זה) לא היה לאברהים ולמשיב 1 לאן להימלט והם אתרו על-ידי שוטרים צועדים לצד כביש ראשי ללא הסבר למעשיהם במקום.

זאת ועוד, מלבד העובדה כי המשיב 2 מסר גרסה שקרית בחקירתו במשטרה בנקודה מהותית, היינו, ביחס לאי הגעתו לכפר טובא כפי שפורט לעיל, הרי שיש בדברים הכוזבים אותם מסרו הוא ומחמד לשוטרים שעצרו אותם ברכב ליד גוש חלב ולפיהם, הינם בדרך לכפר יאסיף ולאחר שרכבם התחמם עצרו בצד הדרך, כמו גם העובדה כי הכחישו שהיו עם הרכב בגוש חלב, כדי לחזק את הראיות כנגדם (ראה: מזכרו של השוטר סאלח קבלאן מסומן טז בתיק החקירה).

מכל מקום, איני סבור כי לשלב ראשוני זה של ההליכים ראוי להכריע סופית בשאלה האם מעשיו של המשיב 2 נופלים

בגדר ביצוע עבירת ההתפרצות בצוותא כאמור בסעיף 29 לחוק, או שמא המדובר בסיוע בלבד בהתאם לסעיף 31 לחוק, שכן הדבר דורש בירור מעמיק במסגרת שמיעת הראיות.

ודוק, יש לזכור כי למשיב 1 שהודה ושחזר קיים אינטרס ברור שלא להפליל את שני אחיו, היינו, המשיב 2 ומחמד, ולהרחיקם ככל האפשר ממעורבות בהתפרצות.

סיכומו של דבר, לגישתי בשלב זה די במארג הראייתי הנסיבתי שפורט לעיל, בשילוב דבריו הברורים של המשיב 2 באשר לחשד המובהק שכונן בליבו ובזיקה להוראות סעיף 20(ג)(1) לחוק, כדי להקים תשתית ראייתית לכאורית למעורבותו בעבירות המפורטות בכתב האישום.

עילת מעצר:

משקבעתי כי עלה בידי המבקשת להוכיח קיומה של תשתית ראייתית לכאורית ביחס לעבירות נשוא כתב האישום, יש לבחון האם יש בתשתית ראייתית זו כדי להקים עילת מעצר כנגד המשיב.

סבורני כי אף התשובה לשאלה זו הינה חיובית וזאת, מן הטעמים הבאים.

ראשית יצוין, כי אכן עבירות רכוש אינן מקימות מאליהן עילת מעצר ואולם, יש לבחון כל מקרה לגופו וכי יתכנו מקרים בהם גם בעבירות רכוש תקום לה עילת מעצר. (ראה לעניין זה: דבריו של כבוד השופט א' רובינשטיין במסגרת בש"פ 3453/05 **אברג'יל נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] וכן, דבריו של כבוד השופט י' דנציגר במסגרת בש"פ 2911/08 **שוקרון נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]).

שנית, במקרה דנן עסקינן בקשירת קשר בין מספר מעורבים, כאשר לכל אחד תפקיד מוגדר בביצוע העבירות, הסתייעות ברכב לביצוע ההתפרצות והגעה עמו בשעת לילה מאוחרת לבית העסק בכפר גוש חלב, הצטיידות בכלי פריצה, כפפות וכובעי גרב וגניבת רכוש רב מבית העסק המוערך בעשרות אלפי שקלים (ראה: הודעת אמיר סעד מיום 23.9.17 ש' 18).

ודוק, לא מצאתי כי יש מקום בשלב ראשוני זה של ההליכים לערוך הבחנה של ממש, לעניין המסוכנות, בין חלקו של המשיב 2 אשר המתין יחד עם מחמד ברכב בפאתי הכפר עד להגעת הפורצים עם שללם, לבין חלקו של אברהים אשר בפועל נכנס לתוך העסק או חלקו של המשיב 1 אשר המתין מחוץ לעסק כדי להתריע על הגעת אנשים במהלך הפריצה.

שלישית, עיון בתיק החקירה מלמד כי לחובת המשיב עבר פלילי הכולל הרשעה אחת מבית משפט זה מיום 31.1.17, בגין מספר תיקים, בעבירות של התפרצות לבניין שאינו דירה, התפרצות לרכב וגניבה, הונאה בכרטיסי חיוב, החזקת נכס החשוד כגנוב וכן עבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בן-זוג ואיומים.

בגין הרשעתו זו, ריצה המשיב עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים ממנו שוחרר אך **כשבוע** בטרם ביצע את העבירות בתיק הנוכחי.

זאת ועוד, בגין הרשעתו זו תלוי ועומד כנגד המשיב מאסר על תנאי בר הפעלה בן 4 חודשים, אשר לא הרתיעו מלשוב ולבצע עבירות רכוש חדשות זמן קצר ביותר לאחר שחרורו, בכך יש ללמד על מידת מסוכנותו.

בנסיבות אלה, כך סבורני, המדובר באחד מאותם מקרים אשר בהם עבירות רכוש מקימות עילת מעצר של מסוכנות לשלום הציבור ולרכושו.

חלופת מעצר:

בעת בחינת חלופת מעצר, על בית המשפט לאזן בין שיקולי ההגנה על האינטרס הציבורי מחד, לבין זכותו של כל אדם לחירות לאור נסיבותיו האישיות (ראה לעניין זה: בש"פ 7440/01 מימון נ' **מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]).

כפי שצוין לעיל, מסוכנותו של המשיב לציבור ורכושו הינה גבוהה, המדובר במשיב אשר שוחרר מבית הסוהר אך ביום 14.9.17, היינו, כשבוע ימים בלבד עובר לביצוע העבירות בתיק דנן.

כאמור, מאסר קודם זה ריצה המשיב גם כן בגין עבירות רכוש לא מעטות שפגיעתן בציבור רבה, לרבות התפרצות לבניין שאינו דירה, התפרצות לרכב, גניבה מרכב, הונאה בכרטיסי חיוב והחזקת רכוש החשוד כגנוב.

בנסיבות אלה ולאור התנהגותו של המשיב כמפורט לעיל, עולה ספק בדבר יכולתו של המשיב לכבד את החוק, כמו גם להימנע מביצוע עבירות רכוש חדשות.

במהלך הדיון ביום 3.10.17 הציע הסנגור לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בביתה של חברתו הגב' מ ב-----, בפיקוחה ובפיקוח מפקחים נוספים.

לאחר ששקלתי את העניין, נתתי דעתי למעשיו של המשיב 2 בתיק דנן, עברו הפלילי הקודם וחזרתו לכאורה לביצוע עבירות חדשות תוך זמן קצר, הגעתי למסקנה כי לעת הזו אין בחלופה שהוצעה בבית המשפט כדי לאיין מסוכנותו.

עם כל הכבוד לחלופה המוצעת כיום בבית חברתו של המשיב, הרי שעיון בפסק דינו של בית משפט זה מיום 31.1.17 (ת"פ 11805-11-16) מפי כב' השופטת רות שפילברג-כהן שניתן בעניינו של המשיב 2 ומצוי בתיק החקירה, מלמד כי המשיב 2 ריצה את מאסרו הקודם לא רק בגין עבירות רכוש, אלא אף בגין עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים, עבירות אלימות חמורות שנעברו כלפי גב' מ ס חברתו ואם בתו, בביתה ב-----, הוא מקום החלופה המוצעת כיום.

זאת ועוד, מעבר לקושי האינהרנטי הקיים בפיקוח מצדה של בת הזוג מ, בוודאי בנסיבות בהן הותקפה בעבר ואוימה על-ידי המשיב, הרי שהמדובר בחלופה הנמצאת בסביבת מגוריו הקודמת של המשיב, סביבה ממנה יצא לבצע את העבירות בתיק הנוכחי וכן את העבירות בתיקים הקודמים, כפי שעולה מתיק החקירה.

בנסיבות אלה ובטרם תינתן החלטה סופית בבקשה, סבורני כי יש מקום לקבל תסקיר מעצר אשר יבחן הן את מסוכנותו של המשיב והן את חלופות המעצר האפשריות בעניינו.

מובהר כמובן כי אין בהזמנת התסקיר כדי להצביע על התוצאה הסופית בבקשה זו.

סוף דבר

נקבע להמשך דיון וקבלת תסקיר מעצר ליום 25.10.17 שעה 10:00.

עמוד 7

המשיב 2 עצור עד החלטה אחרת.

המשיב 2 יובא לדיון באמצעות שב"ס.

תיק החקירה יוחזר לידי המבקשת במזכירות בית משפט השלום בקרית שמונה.

המזכירות תעביר החלטה זו בדחיפות לידי שירות המבחן.

ניתנה היום, כ' תשרי תשע"ח, 10 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.